

Niets is dichterbij voelen: (1) Aangeraakt worden

8 december 2014 . Bij het opstaan viel ik op de grond. Ik voelde de levenskracht uit m'n lichaam vloeien. Christ vroeg wat er was. Ik antwoordde niet meer. Liese vroeg: heb je zoveel pijn? Ik keek haar aan met al de liefde dat ik in me had en streelde haar over haar wang ter afscheid. Het is goed geweest. Dank je wel voor het leven!

Ik werd weggevoerd, geopereerd en... ontwaakte! Oh nee dacht ik! Ik ben hier nog! Ik wist dat ik een trombose had gekregen. Ik werd me bewust van hoe je een beeld scheidt van jezelf als gezonde mens. Nu viel alles weg. Zal ik nog kunnen lopen, zingen? Het enige dat van tel is, is de Liefde...

Toen kwam de dokter binnen en zei: Mevrouw u heeft een trombose gekregen in het emotioneel hersencentrum. U zult niet meer zijn wie je was. Het was alsof ik op drijfzand stond. Ook dat nog! Zal ik Christ nog graag zien en de kinderen? Straks herken ik ze niet meer.

God m'n God waarom hebt Gij mij verlaten?

Ik voelde me niks meer, een stofje. Ik voelde me minder dan niks, goed om weggestopt te worden. Waartoe moest ik nog leven? Ik had afscheid genomen van deze wereld. Maanden lang en nog steeds ben ik op zoek naar m'n levensvreugde. Het was alsof er een hevige aardbeving had plaatsgevonden in mezelf. De muren staan nog recht, maar binnenin is het één ravage. Het was alsof m'n ziel aan de andere kant was. Wat doe ik hier nog?

Dan nog klamp ik me vast aan Jou, of je wil of niet. Op ongenade of genade. Ik zal red mij, red mijn roepen of zoiets als heb mij lief.

Ik vernam dat er eind augustus een weekend doorging in zevenkerke rond psalm 150. Het thema van het weekend was: Dankbaarheid onder alle omstandigheden. O.a. in die toespraak ben ik aangeraakt geweest. Er was sprake van de waterput in jezelf. Dat je er moest voor zorgen dat die niet met de tijd bedolven zou geraken onder stenen. Toen dacht ik... dit is wat ik moet doen: puin ruimen. Dat gaf me zoveel hoop om verder te gaan.

Wie weet kom ik weer op die plaats waar God in mij woont. Ik ben nog steeds bezig aan het ruimen...

Mijn lot aan zoveel zorg verbonden, hoe teer is m'n geluk... Ik dorst naar leven, lichter leven. Mijn aangezicht uit dat water opdelven, zal ik tot waarlijk leven komen... Een wonder door mijn wezen als een beek die nieuw stromen gaat.

Naast die toespraak ben ik door enkele mensen zo diep aangeraakt geweest! Ik kan alleen maar dankbaar zijn!

Inge Zutterman
De Lier, 22 mei 2016